

[Axel Ivan Pedersen.]

talelser, synes jeg, en antydning af, at man mener, at kommunerne går aktivt ind i jordspekulationen, og jeg vil da gerne have klaret, om det er rigtigt; for hvis det er rigtigt, må det jo give anledning til visse overvejelser.

Derfor vil jeg gerne sige, at i det omfang denne lovgivning skal praktiseres, må det efter min opfattelse være af afgørende vigtighed, at man sikrer sig, at de midler, der stilles til kommunernes rådighed, anvendes til byggemodning, først måske til arealerhvervelse, men også til snarlig byggemodning af de pågældende områder, og dernæst må man, før der ydes nye lån, sikre sig, at disse nye byggemodne arealer udbydes til salg, sådan at de formål, der er tænkt på, vil blive opfyldt. Det er for mig i hvert fald noget meget væsentligt. Jeg kan nævne, at den kommune, som jeg igennem en årrække har haft ansvar for, har i min tid og også i min efterfølgers tid købt så at sige alle de arealer inden for boligområdet, vi kunne komme i besiddelse af; vi har, så vidt vore penge har kunnet følge med, foretaget de byggemodningsopgaver, der var nødvendige, og vi har afhændet jorden lige så hurtigt, som vi kunne gøre den byggemoden. Det må efter min opfattelse også være meningen ved praktiseringen af en långivning som den, der her er tale om. Men jeg kan i denne forbindelse ikke lade være med at sige, at jeg i går havde et møde med nogle sogneråd oppe i min valgkreds, og ved den lejlighed kom man også til at tale om jordlovgivningen, og dér blev jeg foreholdt en ting, som jeg synes i virkeligheden var meget interessant, nemlig dette, at man i en kommune, hvor man stod over for en tiltrængt udvidelse af boligarealet, var i den situation, at ingen af de jordbesiddere, der lå i en ring omkring den bymæssige del af kommunen, ville afhænde deres jord. Det var der kun en enkelt der ville, og da der kun var en enkelt, var han selvfølgelig i stand til fuldkommen at bestemme,

hvad han ville have for jorden. Det pågældende sogneråd var her i en virkelig vanskelighed, og da jeg spurgte den pågældende sognerådsformand, som ikke var partifælle af mig, om han kunne tænke sig, at man havde en ekspropriationsbestemmelse, der gjorde det muligt at ekspropriere jord til boligformål, så sagde han, at det havde han ikke noget imod.

Guldberg: Må jeg sige til hr. Axel Ivan Pedersen, at jeg tror egentlig ikke, vi er så forfærdelig uenige om, hvad det er, vi gerne vil opnå. Når jeg kom med de indvendinger, som jeg altså stadig har vedrørende spørgsmålet om kommunernes lån til grundkøb, var de også i udpræget grad kædet sammen med tidspunktet og stedet. Der er sikkert mange kommuner her i landet, der har ført en fornuftig jordpolitik og først og fremmest har arbejdet sådan, som hr. Axel Ivan Pedersen beskrev det, men jeg ved også, at der er andre, der i virkeligheden — det kan vi jo lige så godt sige lige ud — har deltaget fuldt ud i grundspekulationen, og at der har været rationering mange steder. Derfor er det altså ikke et spørgsmål, der sådan uden videre lader sig løse, og jeg mener også af de bemærkninger, hr. Axel Ivan Pedersen kom med til sidst, at forstå, at han i og for sig er enig med mig i, at der er nok en lidt større sammenhæng i disse ting.

Nu taler vi altså først og fremmest om byggemodning og om fremskaffelse af et større udbud, og derfor kan jeg da godt sige, at vi vil være positivt indstillet til bestemmelser, der både bevirker byggemodning, og at der bliver udbudt jord. Så kan man jo se på, hvordan man skal gøre det, men det er meget væsentligt. Andre bestemmelser, som måske i en overgangsperiode, indtil man har fået planlægningslovgivningen i orden, kan komme til at virke den anden vej, dem har vi ingen grund til at gå ind for nu. Det kan vi ikke se nogen grund til; det problem skal vi løse sammen med planlægningslovene.